

Педагогіка творчості

Проба пера

НУБіП України

Журналістика
2019

Творчий колектив:

*Бабчук Мар'яна
Близнюк Наталія
Василенко Карина
Вегнер Анастасія
Волошко Надія
Дуброва Юлія
Іконнікова Катерина
Каплаух Олександр
Левченко Анна
Мельник Катерина
Мусієнко Катерина
Надарая Костянтин
Сливка Олена
Хлопчанюк Вікторія*

Редакторська група:

Віра Ляшенко - головний редактор та верстальник
комп'ютерного дизайну

Вікторія Кравченко - відповідальний секретар та
коректор

Юлія Бухарова - заступник головного редактора

Олена Бойко - заступник головного редактора

Іван Чиж - шеф-редактор

2019 р.

Чи вважаєте ви блогерство своєрідною журналістикою?

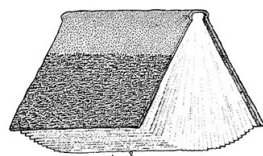
- Певною мірою так. Саме своєрідною. І це дуже приємно, що кожен, хто має доступ до інтернету, може поділитися своєю думкою. Але це не журналістика у якісному розумінні. На тому рівні розвитку, на якому вона знаходиться зараз, її вже варто й законодавчо визнати. Серед блогерства можуть бути цікаві речі та проблеми, але є інша сторона медалі. Це велика кількість фейків у цій інформаційній діяльності, адже неможливо перевірити їх достовірність.

Що надихнуло Вас на ідею створення цього дайджесту та як Ви вважаєте, який результат він принесе?

- Ми з вами маємо удосконалити свою професійну майстерність щодня, щогодини, щохвилини. Для того, щоб стати професійними журналістами, ви маєте багато творити.

Але і це ще не все. Писати «в стіл», навіть захистивши свою роботу в аудиторії – мало. Ви відчуєте себе журналістами тільки тоді, коли побачите опублікований матеріал.

Більше того, це матеріалізує ваші думки. Кожен етап – це важлива віха на шляху вашого професійного зростання. І цей дайджест я розглядаю саме такою віхою. Підсумовуючи, можна зазначити, що найголовніше завдання журналіста – утверджувати патріотизм на хорошій соціальній платформі, коли б людині затишно та спокійно жилося у своєму власному домі. Тому що будь-які зовнішні зазіхання, агресія та окупація мають живильне джерело тільки тоді, коли людина знедолена і готова продатися будь-кому, аби хоч якось вижити. Цим користуються, а нам такого допустити не можна. Україна має бути вічною та сильною, адже це наш рідний край, рідний дім. А ми – її діти, та ще й журналісти.

*Саме ми маємо
плекати цей сад, щоб
він буяв, квітнув і
плодоносив.*

**- Вікторія Кравченко
(за редакцією В.
Ляшенко)**

До читачів...

Ви знайомитеся з по-своєму унікальним виданням. Бо його автори – видатні Журналісти, знані і улюблені ведучі телевізійних програм, аналітики, чий глибокі і неперевершені дослідження мають за честь публікувати авторитетні світові газети. Тут і майстри художнього слова, засновники і видавці популярних медійних проєктів. А ще – когорта державних діячів, політиків, котрі уславляють рідну землю своїми звершеннями, підносячи авторитет України до вершин світового визнання, а народ Український – до найщасливіших з-поміж народів нашої планети...

Тут – творча праця різних людей, народжених у різних куточках України, та єдне їх спільне: їхня Альма Матер – Національний університет біоресурсів і природокористування України, де вони зустрілися у рік його 120-ліття. Тут вони осягають «Педагогіку творчості», роблять перші кроки у журналістиці і звідси стелиться їм широка дорога у професійне життя...

...Збережіть цей дайджест і розгорніть його за декілька років по закінченню гуманітарно-педагогічного факультету НУБІП України нинішніми першокурсниками-журналістами, котрі і є його авторами. Будьте певні, шановні читачі, що усе сказане щойно, неодмінно збудеться. Вірю в це, як наставник юних здобувачів найкращої з-поміж тисяч професій – журналістики, котра народилася з потреби людини мати інформацію, користуватися нею, поширювати своє слово, свою суто людську і громадянську позицію, комунікувати, спілкуватися, змінювати себе і світ навколо себе з правдивим словом Журналіста.

Ця «Проба пера», котра йде нині у люди, свідчить про високі людські якості молодих, їхнє прагнення справедливості, нетерпимість до підлості, наживи, продажництва, про притаманний їм дух патріотизму і безмежну любов до України через любов до своєї малої Батьківщини, до свого роду і народу. Це – найголовніше! Саме цього прагнув, пропонуючи їм теми, котрі вимагали не тільки творчої праці, але й, передусім, роботи душі і серця. Радію з того, що маємо таку прекрасну юнь! А досвіду – журналістського, життєвого, політичного – вони неодмінно набудуть. І свої вершини здолають!

...Тридцять шість початкуючих журналістів за належністю до навчальних груп створили модель редакційних колективів, обрали редакторат (редактора, заступників редактора, відповідальних секретарів, верстальників комп'ютерної верстки, які самостійно розробили дизайн) та наповнили свої видання власним творчим доробком. Роль шеф-редактора, довірена мені молодими колегами, зводилася до координації та мінімального редагування. Отож, це цілком самостійно виконане ними і завершене видання, яке засвідчує неабиякий творчий потенціал юних журналістів.

І до юних колег...

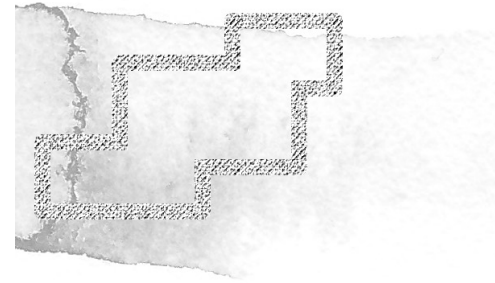
Горджуся вами. Ви молодці! У вас прекрасне майбутнє! Хай вам таланить, мої юні друзі, на шляху до журналістики! Хай підкоряються вам усі життєві вершини! Щастя вам і щастя Україні!

Іван Чиж.

...Від редактора

По-перше, хочу сказати велике «дякую» людині, яка підтримує нас на шляху становлення реальних, сучасних та креативних журналістів - Івану Сергійовичу. Якщо б не він - цей дайджест не побачив би світ. Не збрешу, коли скажу, що в кожному сторінку вкладена моя любов, мої сили та час, але це не тільки я, а і увесь наш творчий колектив. Дуже вдячна вам за чудові роботи, вони дійсно змушують задуматися та побачити усе інакшим. Але окремо хочу виділити свою основну редакторську групу: **Вікторію Кравченко, Юлію Бухарову та Олену Бойко**. З вами було цікаво працювати! Сподіваюсь, що наступний редактор покаже себе з різних сторін і відчує, яка це велика праця, як і я, коли працювала над цим випуском.

Віра Лященко.

Ну а щодо сучасності – під час виборів людина отримує можливість реалізувати своє конституційне право, як джерело влади і носій державного суверенітету. І дуже часто цим правом, на жаль, не користуються, піддавшись на фальшиві обіцянки чи матеріальні винагороди, які підкупляють людську свідомість. Здебільшого це відбувається під час обрання депутатів чи президента.

Як політична діяльність пов'язана з журналістикою?

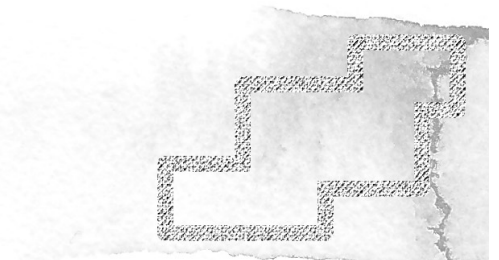
- Політична журналістика – це цілий напрям. І якби не журналісти – політики ніколи не були б відомі, адже не було б трансляції із Верховної Ради, через що кожен має змогу зробити свій висновок щодо якості роботи депутатів. Також, на сьогодні, серед політиків є доволі велика кількість журналістів. І якщо працівник сфери ЗМІ має міцну громадянську позицію, то він переносить її у свою депутатську діяльність.

В якій сфері можна найбільше себе реалізувати: в радіожурналістиці, тележурналістиці чи у газетному виробництві?

- Насамперед, в будь-якій із цих сфер можна успішно працювати і розвиватися. Але доки ви знаходитесь на етапі навчання, то я вас орієнтую саме на газетну журналістику, адже, в першу чергу, журналіст має досконало володіти словом. Це знадобиться і для написання статей, і для тексту для радіо-чи телефіру.

Чи не перестануть, на вашу думку, бути актуальними газети у найближчому майбутньому?

- Неправда, що газети перестануть існувати, бо зараз є тенденції в США, Японії і Нордичних країнах про активне відновлення преси. Та і в Україні є доволі потужні видання аналітичного характеру, в яких можна повчитися.

Як творчо «не вигоріти» під час плідної роботи у сфері журналістики?

- Так як це професія постійного ремісника, потрібно час від часу змінювати свій напрям діяльності. Тобто вміти працювати не тільки у вузькому сегменті й відточувати свої вміння в ньому, а й вдосконалювати себе в інших сферах. У моїй плідній діяльності є такий випадок, що заступник редактора газети, в якій я працював над сульпільно-політичною тематикою, давав мені завдання, де я міг проявити себе творчо. Це був випуск газети напередодні Дня перемоги і я написав вірш під назвою «Сини»:

*Очі - біль, на чолі - скорбота,
Сум сріблястий на скроні ліг.*

*Ненько рідна, важка то
турбота
Виглядати синів з доріг.*

*Ти чекала синів з двобою,
Виглядала, вони прийшли
Перемогою осяйною,
Буйноцвітом життя зросли.*

Отже, для того щоб не вигоріти – треба горіти. Тільки не перестаючи творити, ми будемо продовжувати розвиватися.

Що треба розвивати в собі, аби стати достойним журналістом?

- Щоб стати саме достойним журналістом, потрібно бути людиною моральною, з точки зору непідкупності, об'єктивності. Треба відділяти свій коментар від факту, не потрібно змішувати все в свою користь. Ну і, звичайно, журналіст не може бути кольоровим, адже ім'я дуже легко втратити і надзвичайно тяжко повернути.

**«Хіба б то ж ми вчергове
продалися, якби ж то нас
вчергове не купили». Як, на
Вашу думку, можна
осмислити цей вислів Бориса
Олійника та спроектувати
його на сучасність?**

- Я дуже добре знав цю людину, потужного громадянина України, поета з глибоким відчуттям української душі. Йому боліло все, що відбувається з нашою країною. Тому в цій фразі присутня така іронія, мовляв, які ж ми милі і хороші. І саме в цю фразу він вкладав біль того, що відбувається з Україною, коли її громадяни піддаються спокусам.

Праця – то життя,

найбільша радість і насолода...

Д. Прилюк

Незважаючи на те, що він ріс у бідній багатодітній сім'ї, проте старанно учився в школі, розвивався і ще в дитинстві мав хист до писання: протягом навчання він дописував у шкільній стінній газеті, а згодом став сількором районної та обласної газет У 1940 році закінчив Український інститут журналістики в Харкові. Брав участь у Великій Вітчизняній війні. Був нагороджений орденом Великої вітчизняної війни 1 ступеня, медалями. Після демобілізації Дмитро Михайлович тривалий час працював кореспондентом і редактором вінницьких, полтавських і київських обласних газет. Був редактором популярної газети «Сільські вісті».

До 100-річчя Дмитра Прилюка: на гуманітарно-педагогічному факультетів пройшов семінар «Учитель журналістів»

Відкриваючи науково-практичний семінар, декан гуманітарно-педагогічного факультету **Василь Шинкарук** розповів студентам-журналістам про Дмитра Прилюка як педагога, науковця, письменника, публіциста, журналіста, зазначивши, що його особистість є втіленням совісті, честі, порядності і професійності журналістів. Багатогранність його життя і творчості було представлено у доповідях студентів-журналістів I курсу гуманітарно-педагогічного факультету. **Софія Грабовська** у своїй доповіді проаналізувала життя та творчість Дмитра Прилюка.

Віталій Мікула розповів про Прилюка-публіциста і наголосив на тому, що процес створення публіцистичного тексту був своєрідним мистецтвом літературного дискурсу, визначаючи при цьому послідовність творчого процесу: виникнення задуму, пошуки шляхів його розв'язання і втілення в продукті творчості. **Вікторія Кравченко** зосередила увагу на тому, що скрізь, де працював Дмитро Михайлович, його згадували добрим словом, адже він був не лише редактором, а й чуйним наставником-вихователем. Саме тому Д. М. Прилюку запропонували навчати молодь на факультеті журналістики Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка, де він працював понад чверть століття.

Марина Когут зазначила, що Д. М. Прилюк встиг за своє життя дуже багато, зробивши вагомий внесок у літературну, журналістську, наукову, освітянську ниву. Відданість Дмитра Михайловича усьому рідному, українському пронизувала його педагогіку, прозу, публіцистику, проявлялася у його вдачі, поведінці, ставленні до колег і студентів.

Доповідь **Вікторії Хлопчанюк** була побудована на спогадах сучасників. Студентка зачитує спогади сина Дмитра Михайловича В'ячеслава: *«За сучасними мірками, в батька була одна вада: він завжди намагався говорити і писати лише правду»*. Згадують також гарним словом Дмитра Михайловича і його вихованці – **Віктор Набруско** і **Юрій Бондар**. Вони стверджували, що *«Дмитро Михайлович був безсумнівним авторитетом, справжньою величиною, слово його як декана для них було законом»*.

Олена Бойко наголосила, що Дмитро Прилюк є прикладом наполегливості, завзятості, послідовності в досягненні поставленої мети, вірного служіння своєму народу. Спадщина Д. М. Прилюка багата й славна, тому не заростає до неї народна, людська стежка. Мудрі книги Дмитра Михайловича надихають на сумлінну працю в ім'я Батьківщини, вчать долати труднощі, досягати мети, пробуджують високі почуття любові до свого рідного краю.

Орина Зеленіна у своїй доповіді наголосила, що Дмитро Прилюк не тільки публіцист, письменник, журналіст, він є справжнім учителем та наставником майбутніх журналістів, про що свідчать його наукові праці – двотомник *«Теорія і практика журналістської творчості»*, *«Мистецтво писати»*, *«Спостереження і дослідження фактів журналістом»*. Для журналістів сьогодення ці праці дуже важливі й актуальні, а викладені в них ідеї, підходи до розуміння формування журналістського тексту – класика журналістикознавства. На завершення студентка з гордістю підсумувала: *«Ми, студенти спеціальності «Журналістика», ті, хто вибрали журналістський фах, матимемо змогу пізнати постулати журналістської професії, досягнути її «секрети», відкрити для себе звідане і незвідане у журналістиці, все те, чим жив відомий журналіст Дмитро Прилюк. Дякуємо за те, що були Люди з великої літери. Ми маємо з кого брати приклад.»*

Іван Чиж: чому варто стати саме журналістом?

«Журналістики неможливо навчити, але їй можна навчитися»,
- Дмитро Прилюк.

Саме цією фразою часто послуговується викладач та творчий наставник журналістів-першокурсників Національного університету біоресурсів і природокористування України **Іван Сергійович Чиж**.

Він має досить багато практики як у політичній діяльності, так і в сфері журналістики. Свій досвід йому передавали натхненні наставники, що зумовило його професійне зростання. І саме у цьому інтерв'ю він готовий поділитися з нами своїми думками, навичками та відповіді на ряд запитань, які допоможуть розкрити спеціальність *«Журналістика»* та подивитися по-новому на цю різнобічну професію.

Як Ви вважаєте, на журналіста потрібно навчатися чи ним може стати кожен, хто забажає?

- Звісно потрібно вчитися, але перш за все - забажати. І для того, щоб бути якісним та професійним журналістом, ми повинні багато чого знати. Але насправді, отримавши диплом,

ми проходимо лише один із перших етапів на шляху до становлення професіоналом своєї справи, адже ми навчаємося усе життя: чи то у героїв своїх статей, чи то на досвіді інших журналістів, або ж готуючи новий матеріал.

Чи вважаєте Ви журналістику творчою професією?

- Так, звичайно. Насправді, це одна із творчих професій тому, що вона вимагає великої інтелектуальної праці, глибоких знань, основ психології та широкого світогляду. Це мультипрофесія, адже всю інформацію ти мусиш творчо опрацювати, інтерпретувати і викласти так, щоб кожен міг зрозуміти.

Володимир Мостовий запропонував такі стандарти журналістики: **1.** Про що б не писав газетяр, він завжди пише про себе. Читач зверне увагу на вашу ерудованість, ставлення до того, про що пишете, та позицію. **2.** Неважливо, скільки Ви заробите, головне – Ви створюєте своє ім'я. Здобувати авторитет можна, пишучи дуже багато статей, а згубити можна одним матеріалом. **3.** Не втомлюйтеся, скільки б не зробили.

Студенти активно долучилися до обговорення. Ставили цікаві, а подекуди й провокаційні запитання. Особливого резонансу набула підтема «*Журналіст на війні – це сторонній спостерігач чи беззбройний патріот?*» Протягом активного обговорення учасники зустрічі дійшли висновку, що патріотизм у ЗМІ полягає в одному – писати лише правду.

Наостанок Володимир Мостовий дав професійну пораду майбутнім журналістам: ***потрібно полюбити професію, яку обрав.*** Адже якщо ви не будете віддаватися їй повністю, то вона не полюбить вас.

Для нас, майбутніх журналістів, майстер-клас, проведений Володимиром Мостовим, легендою вітчизняної журналістики, є важливим: допоміг розставити акценти у багатьох питаннях, заставив задуматися над життєво важливим: ким і якими ми будемо.

- Юлія Бухарова

На зустріч із студентами-журналістами, котрі й були головними доповідачами на семінарі, завітали учні та послідовники Дмитра Прилюка – **Іван Чиж**, народний депутат України двох скликань, голова Державного Комітету телебачення і радіомовлення України у 2002-2006 рр., радник ректора, доцент кафедри журналістики та мовної комунікації НУБіП України, Заслужений журналіст;

Михайло Сорока – Заслужений журналіст України, багаторічний головний редактор газети «Урядовий кур'єр», член правління Національної спілки журналістів України, голова правління Київської організації НСЖУ, член Асоціації спортивних журналістів України; **Віктор Пасак** – Заслужений журналіст України, член Національної спілки журналістів України і Національної спілки кінематографістів України, один із фундаторів сучасного українського телебачення та знаменитої радіостанції «Колос».

Їхні спогади про незабутнього Учителя Журналістів Дмитра Прилюка були теплими і зворушливими, а поради тим, хто став на стежку до журналістики слухними і мотивуючими: писати так аби довкола світ ставав світлішим, творити добро, обстоювати справедливість, обороняти людину. І палко, до самозабуття любити рідну, найкращу у світі землю, що зветься Україна. Так, як це робив незабутній Дмитро Михайлович Прилюк.

- Віра Ляшенко, Катерина Мусієнко, Юлія Дуб

«Мій рідний край, де народився Я й зростаю»

У кожного з нас є своя рідна місцевість, яку ми завжди згадуємо із теплом у серці. Це той край, куди завжди хочеться линути і душею, і спогадами. Тому ми, як журналісти, вирішили презентувати свої міста таким незвичайним способом.

Розпочнемо наше знайомство з рідними місцинами юних медійників.

Рівненщина

Нашу неймовірну подорож Україною на паперових сторінках розпочне Наталія Близнюк: «Місце, де я народилася, де пройшло моє дитинство – Полтавщина. Це справді один із найчарівніших куточків України. У природі цієї землі дивною мережкою переплелися степи й ліси, сади й байраки, поля й затоки тихоплинної Ворскли. Багатьох письменників споглядання краси навколишнього світу та спілкування з

людьми надихало на творчість. Але, мабуть, людині притаманно помічати довершену й неповторну красу землі рідного краю: як плаче дерево від радості, коли приходить весна, і як у розквітлому

соняшнику трудиться бджілка.

Ще одним рідним місцем для мене стало Полісся.

Рівненщина – це край оксамитових лісів, швидкоплинних рік та блакитних озер, предковичних, аж сивих, легенд та народної мудрості. Край, багатий на мальовничі краєвиди, історичні місця, унікальні пам'ятки культури та архітектури.»

А ось мій рідний Томашигород розпочав свою історію майже 100 років тому з будівництва залізничної станції, яка була важливим транспортним центром нашого Поліського краю».

Київщина

Із такого чарівного краю ми переміщаємося на Київщину. Про свій край нам розповідає Надія Волошко:

«Народилася я на Кіровоградщині. Проте звикла вважати своїм рідним містом саме Фастів. Моя сім'я переїхала туди коли я була зовсім малою. Трирічній мені це місто здавалось сірим та похмурым. Насправді тут є свій шарм. Маленькі вулиці: затинні взимку та квітучі навесні.

Часто чути як лунає дзвін готичного костелу, який є окрасою міста. Парки сповнені надзвичайною флорою, а пейзажі просто захоплюють. Фастів багатий своїми легендами. Навіть назва міста нав'язана ними. Одна з них пов'язана з варіантом в озвученні цієї назви – Хвостів.

Світові стандарти журналістики в умовах країни, яка воює – майстер-клас від професіонала для студентів НУБіП

Відомий журналіст, засновник та шеф-редактор газети «Дзеркало тижня» Володимир Мостовий провів лекцію для студентів-журналістів НУБіП України. Майбутні журналісти взяли участь у майстер-класі «Світові стандарти журналістики в умовах країни, яка воює». Зустріч зініціював Іван Чиж, доцент кафедри журналістики та мовної комунікації.

Володимир Мостовий – професіонал, 53 роки свого життя присвятив журналістиці. Він поділився зі студентами своїм досвідом, розповів про їхні перспективи після закінчення університету. Журналіст зацентрував на відмінності новин від публіцистики. Володимир Мостовий зазначив, що новини про поранених і вбитих – це не журналістика, а статистика, яка вимагає точних цифр. Преса ХХІ ст. змінилася, стала набагато кращою. Досвідчений журналіст поділився власними стандартами, що визначив з огляду на багаторічний досвід у професійній діяльності. Який журналіст на війні? Володимир Мостовий висловив свою думку: «Він однозначно має бути патріотом, але не плутаймо це з легал-прес. Кореспондент не повинен закривати очі на злочини або порушення в армії. Для чого ж ми пишемо про негативне? Для того, щоб подолати його».

незалежно від віку й статті. Навіть якщо у вагон увійде людина похилого віку – ніхто не підніметься з місця. Навіть якщо із ввічливості Ви все-таки поступилися місцем, то цілком можливо потрапити в комічну ситуацію, коли та ж сама бабуся, махаючи руками і розситовхуючи пасажирів, піде за Вами й буде дякувати, дякувати й дякувати, ніби Ви для неї зробили щось неймовірне. Так що, якщо Ви займете місце в японському автобусі чи метро, то сидіть, скільки заманеться, які б старезні люди Вас не оточували. Тільки будьте уважні, не займіть місце для інвалідів, яке є у всіх вагонах метро.

Тому, якщо Вам пощастило й Ви запрошені в японський будинок, візьміть до уваги кілька пунктів японського етикету, що стосуються походу в гості й правил поведінки в японському будинку. При вході в будинок привітайтеся, уклоніться, зніміть взуття у вітальні й одягніть запропоновані Вам капці. Приходити без подарунка не прийнято. Обов'язково захопіть із собою невеликий сувенір (гарним подарунком будуть пляшка вина, червона ікра, традиційний сувенір з Вашої країни. Не прийнято дарувати квіти, ножі, гребінці) і вручіть його, як тільки зайдете в будинок.

Визначити це місце можна по спеціальній піктограмі над сидіннями.
Подарунки

В Японії не прийнято відразу ж розгортати подарунки, які Вам вручили. Мається на увазі, що це – прояв непомірної цікавості або жадібності. До того ж, у такий спосіб Ви можете змусити дарувальника соромитися свого скромного подарунка. Ось така вона, японська делікатність. У Японії – як і взагалі за кордоном – подарунки прийнято дарувати загорненими в обгортковий папір. І якщо в усьому світі, піклуючись про екологію, від багатощарових упакувань відмовляються, то в Японії, як і раніше, прагнуть загорнути геть усе, як можна більш чудернацько. Традиційно в Японії подарунки згортали в білий папір і перетягали згорток червоними й білими стрічками, які зав'язували складним вузлом. Зараз, звичайно, не є обов'язковим дотримуватися цієї традиції, хоча подібне пакування можна побачити досить часто.

У японському будинку

Японці рідко запрошують до себе в будинок гостей не через відсутність гостинності, а, як правило, через відсутність вільної площі, на якій можна комфортно прийняти. Навіть якщо інтер'єр будинку гостей оформлений у європейському стилі, у ньому обов'язково знайдеться хоча б одна кімната в традиційному японському стилі з аркою, прикрашеною ікебаною, картиною-згортком і підлогою, покритою солом'яними рогожами «татамі» розміром 180 x 90 кожна.

– Костянтин Надарая
(за редакцією Ляшенко В. та Кравченко В.)

В ній розповідається, що Фастів – це місцевість, де колись відбувалася кровопролитна битва між військами князів і кочовиками. Ворог залишив тут велику кількість хвостів – своєрідних військових відзнак. Звідси і назва Хвостово. Ще одна легенда пов'язана з назвами невеликих струмків, що звалися Фосами і впадали в Унаву – річку, що простеє цим містечком. Мабуть за цю неймовірну атмосферу я і люблю своє місто, адже воно має свою неповторну

державний герб

Вікторія Кравченко продовжує нашу цікаву оповідь: «Кожен з нас має рідний куточок в цьому світі, де ти знаєш і впізнаєш кожную деталь. Для мене такою рідною душою місциною є невеличке містечко біля Києва під назвою Бровари. Там я проживала майже з народження, ходила в садочок, закінчила школу. Прогулюючись цими невеличкими вулицями, розумію, що ріднішого просто не знайду.

Найатмосфернішими місцями, які передають справжній дух міста, вважаю невеличкі кав'ярні та парк. В них є цей неймовірний шарм натхнення, спокій та розміреність. Саме там я полюбляла проводити вільний час з друзями, або ж просто приходила і читала книжки за ароматною чашкою кави. І як же зараз хочеться поринути в цю атмосферу загадковості і відчуття як же сильно насправді я люблю своє місто, свій край, де я народилася і зростала...»

А про місто Білоцерківського району розповідає Олена Бойко: «Насправді народилася я в місті Черкаси, але все своє свідоме життя прожила в Узині, що на Київщині. Дуже пишаюся тим, що саме тут знаходиться один із найбільших аеродромів за Радянського Союзу. Це місто має неймовірну історію. Раніше воно мало назву Узеніца, Темберщина. Вперше це поселення згадується 1651 року, коли тут перебував Богдан Хмельницький.

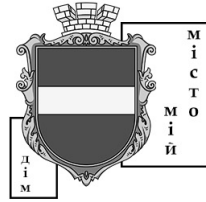
Місцева архітектура теж особлива: високі офіцерські будинки, ошатний дизайн, будинок культури з широкими колонами, схожий на замок. Нашій молоді є де розважитися і відпочити. Наприклад, у новому кінотеатрі, нічному клубі чи в кафе-барі. В будинку школяра регулярно проводять музичні вечори і заходи, присвячені відомим музикантам. Також можна обрати бібліотеку на свій смак, бо маємо їх аж чотири. Тож запрошую вас на смачну каву та цікаву бесіду!»

Анна Левченко: «Моє рідне місто – Київ.

Тут я народилася й живу. Існує легенда, що Київ заснований трьома братами: Києм, Щеком, Хоривом та їх сестрою Либіддо. Названий на честь старшого брата. А сьогодні Київ – це не тільки велике українське місто, а й найбільший транспортний вузол. Це і шосейні дороги, і річковий порт, і міжнародний аеропорт. З 1960 року діє метрополітен, що складається із трьох ліній. Його загальна довжина – 56,5 км. Також місто є одним з найбільших центрів машинобудування, металургії, легкої та поліграфічної промисловості.

Життя у нашій столиці дуже стрімке і непередбачуване, але якщо хочеться тиші – можна прогулятися в парку чи сквері, помилуватися знаменитими київськими каштананами, поспілкуватися із жителями міста. І повірте мені – їм є що розповісти про рідне місто!»

Нашу розповідь про Київщину завершує Костянтин Надарая своєю історією, пов'язаною зі столицею України: «Я народився на рідних схилах Печерського району. Саме на його прикладі можу за дві хвилини охарактеризувати Київ. Це шалений темп, порівняно з іншими містами, який затягує тебе у цю чорну діру.

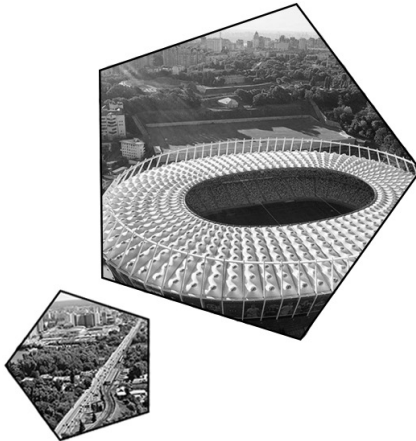
Першою рідною домівкою, яку символізую з дитинством, була квартира на вулиці імені Щорса. Поруч відреставрований Національний спортивний комплекс "Олімпійський", який надав мені можливість пізнати спорт. До реставрації на базі стадіону існувала ковзанка під назвою "Крижинка". Перше захоплення викликав у мене саме хокей. Тому НСК "Олімпійський" та Маріїнський парк - це те, без чого я не можу!

Київ, взагалі, дуже цікаве місто. Наприклад, Ви знали, що: найдовша вулиця - Броварський проспект, довжина якого близько 14 км; найдавніша вулиця Києва - Володимирська, її більше тисячі років; найвузжча вулиця - Георгіївський провулок, де ширина проїзної частини всього 5,4 метра; найбільший київський парк - ім. Рильського, який знаходиться у територіальній близькості до Національного університету біоресурсів і природокористування України.

Називати "фішки" Києва не має сенсу. Я вважаю, що краще побачити, аніж читати. Вище я перелічив декілька місць, які Ви зобов'язані відвідати!»

Полтавщина

Далі своє містечко нам готова презентувати Віра Лященко: «Кожна людина має той край, яким називає рідним. Це ті знайомі вулиці, той будинок, з якого ти щоранку бігав до школи і куди повертався. Це родинне гніздо, звідки ти, коли виріс, як та пташка, розправив крила і вилетів у доросле і самостійне життя. Кременчук - ось те, здавалось би, невеличке містечко, Полтавщина, де я жила і куди завжди повертаюся в час дозгоочікуваних вихідних.

Там промайнуло моє, ще таке неусвідомлюване, дитинство, краці роки, які огортають мою душу справжнім теплом. Там усе рідне - і природа, ті берези, що ми в дев'ятому класі висадили в парку біля школи, і друзі, з якими я потоваришувала, і моя школа, де пройшли не тільки легкі, а й тяжкі моменти. Там знаходиться уся моя велика сім'я, за якою я щоразу сумую, знаходячись у великому місті.

Для мене найулюбленішим місцем була бібліотека, адже вона зберігає і історичні книги, і найновітніші, створює усялякі заходи, на які я залюбки ходила і насолоджувалась ними. Кременчук - це місто, яке виховало мене як людину. Воно створило мою особистість, як і батьки, і тому я дуже щаслива, що народилась і зростала саме там».

Етикет японців. Чим він дивує увесь світ?

Ця культура у своїй основі не змінюється з плином років і сьогоднішня молодь, не зважаючи на сучасні тенденції розвитку й наслідування Заходу у стилі життя, багато в чому притримується традицій дідів та прадідів.

Японці ввічливі й стримані люди, і правила етикету для них дуже важливі, як і для інших народів світу. Вони не розраховують на те, що всі будуть дотримуватись їхніх звичаїв, проте, якщо Ви постараетесь наслідувати їх манеру поведінки, Вам будуть вдячні й оцінять це.

Поклони

Японці вітають один одного поклонами. Поклони можуть бути як простим кивком голови, так і глибоким поклоном - до 90 градусів. Все залежить від соціального статусу людини, яку Ви вітаєте. Наприклад, якщо вітаєте якого-небудь поважного начальника, треба зробити так, щоб Ваш уклін був глибшим і тривав трохи довше. Як правило, більшість іноземців обмежуються легким нахилом голови, а переважна більшість японців не очікують від іноземців детального знання правил етикету, що і стосуються поклонів. Тому, не особливо утискуючи власне самолюбство, просто кивніть головою. Уклін - це також спосіб подякувати й вибачитися. Рукостискання не прийнятні. Не протягуйте першими руку для привітання. Звичайно ж можна потиснути руку, якщо японець сам прагне привітатися з Вами звичним для Вас способом.

Взуття

Не заходьте в дім японця взутим. Вуличне взуття знімається біля входу. Продовження цього правила: на татамі (японський соломяний мат для покриття підлоги) не ступають ні в якому взутті взагалі, навіть у домашніх капцях. Це саме найжорсткіше правило. При всій своїй терпимості до іноземців, японці не будуть робити винятків стосовно цієї традиції.

Носова хустинка

Не користуйтеся носовою хусткою. Японці користуються тонкими паперовими серветками, що радим й Вам робити, тим більше, що паперові серветки роздають на кожному перехресті. Взагалі краще не користуватись ним. За правилами гарного тону, якщо у вас нежить, Ви маєте шмигати носом до тих пір, поки не будете одні. Тільки не подумайте, що це розіграш! Японці справді роблять саме так. З незвички шмигання носом сильно дратує, але «в чужий монастир із своїм псалтирем не ходять».

Місце в транспорті

В метро, автобусі чи електричці ніхто й нікому не уступає місце -

«Ми, як журналісти тільки I курсу, дуже переймалися, як все це пройде, як потрібно себе вести, які питання ставити. Але все пройшло на високому рівні. Було враження, що студенти вже не вперше бувають на такому заході. Цікавих питань було дуже багато і вони линули з кожного куточка аудиторії. А Дана з неймовірним захопленням розповідала про те, як же їй вдалося дійти до своєї мети.» - Вікторія Кравченко.

«Японія - країна, без перебільшення унікальна. Це країна хмарочосів і найдавніших храмів, гейш і сакури, чайних церемоній і супертехніки. Нанотехнології тут дивовижним чином поєднуються зі стародавніми традиціями, деякі звичаї діють на рівні з законами.» - *міркує* Юлія Бухарова.

Запоріжжя

Разом із Анастасією Вегнер ми мандруємо до Запоріжжя: «Моїм рідним краєм є місто Енергодар. Його історія почала свій відлік 1970 року із закладки гранітного каменю, який встановлений на перехресті доріг при в'їзді в Енергодар. Засноване воно як місто енергетиків.

В 1980 році почалося будівництво Атомної Електростанції – нині вона є найбільшою в Європі. Вже 1983 року спорудження Запорізької АЕС було проголошено всесоюзною ударною комсомольською будовою.

Також в моєму місті дуже насичене культурне життя – є народний театр та творчі колективи різної спрямованості. Цілий рік працює виставковий зал, де можна ознайомитися з експонатами і картинами.

В Енергодарі багато громадських організацій. Їх робота спрямована на проведення спортивних і культурно-масових заходів

Житомирщина

Про містечко, яке є адміністративним центром, нам розповість Карина Василенко: «Кожен з нас має рідне місто або селище, в яке з нетерпінням хочеться повернутися, адже там народилися та зростали.

Для мене - це місто Коростень, який славиться історією як колишній Іскоростень. Це стародавнє місто, вперше згадане в літописі "Повість минулих літ" під 945 роком у зв'язку з убивством поблизу нього древлянами київського князя Ігоря Старого та його дружини за перевищення норми стягнення щорічної данини. Наступного року місто було спалене княгинєю Ольгою.

Моїм улюбленим місцем є стадіон Спартак, адже з моменту, як я вступила до футбольної секції, він для мене став другою домівкою.

Саме місто має розвинуту інфраструктуру, тут встановлено багато пам'ятників визначним людям. Також є скульптурна композиція "Дерун" – оригінальний пам'ятний знак на вшанування традиційної поліської страви деруни в місті Коростені. "День Деруна", котрий відзначається другої суботи вересня, є масштабним святом, на яке

Сьогодні місто ще більше розвивається та стає цікавим для молодих людей, тож запрошуюю Вас відвідати мій улюблений Коростень!»

Чернігівщина

Наступною про свій край буде розповідати Катерина Іконнікова: «Чернігів - це стародавнє місто, яке ще за часів Київської Русі мало велике значення. З тих пір залишилося багато історичних пам'яток. Це і Борисоглібський собор, і Катерининська церква. Також на Болдиних горах 950 років тому було засновано унікальний підземний комплекс Антонієвих печер.

Це келії для ченців, підземні некрополі та храми. Нині скельний комплекс є однією з найдавніших пам'яток Київської Русі.

На території Чернігівщини знаходяться нафтові родовища. Є джерела мінеральних вод. В місті Мена знаходиться лікувальний санаторій «Остреч».

Чернігів - культурне місто, в якому є драматичний театр та філармонічний центр, багато парків і скверів, які роблять місто дуже зеленим та квітучим».

Закарпаття

Наш дайджест по куточкам України радо продовжує Олена Сливка:

«Місце, яке залишилось в моєму серці – це батьківщина мого тата. Він із Закарпатської області, Тячівського району. Мої дідуся та бабуся проживають в маленькому селі Колодне. Саме на теренах цього селища розташована одна з найстаріших в Європі пам'яток дерев'яного зодчества – Церква святого Миколи Чудотворця, яка первісно була збудована 1470 року.

Походження назви цього села має свою цікаву історію. Після однієї з битв між угорцями і монголо-татарами перші зазнали певних втрат і почали відступати. Їх переслідував переважаючий загін монголо-татар. Один місцевий житель підказав їм, щоб вони перекували підкови на коня в зворотному напрямку. Вони так і зробили, таким чином врятувалися. За це угорський король подарував цій людині землі, де розташоване тепер село. Ця людина була неогоним майстром і виготовляла взуття. Поселився він на лівому березі річки Одарова. Якраз тоді посеред річки було велике плесо. Це місце називали «дно». І коли з навколишніх сіл хто-небудь йшов до цього чоловіка виготовляти взуття, пересічного направляли – «він живе коло дна».

Колодно, а вже пізніше – Колодне. Саме в цьому місці можна насолоджуватися природою, споглядаючи на ліси та гори.

А завжди привітні місцеві жителі придуть Вам на допомогу, якщо Ви заблукали. Мені подобається це селище, адже тільки тут немає міської метушні та все набагато спокійніше».

Хмельниччина

Юлія Бухарова: «Місто Славути – північна красуня Хмельниччини. Для одних – це місце народження і проживання, а для інших – місто, в якому вони випадково побували. Але кожному, хто доторкнеться до цього куточка Волині, обов'язково западе в душу краса міста.

Славути – не тільки великий трудівник, але й мужній воїн. Своім героїчним і трагічним минулим у роки фашистської окупації це місто відоме далеко за межами України. У глибокому тилу, далеко від лінії фронту, Славути стала центром організації підпільної та партизанської боротьби з ворогом на Правобережній Україні. Сформоване на Славутиччині партизанське об'єднання ім. Ф.М. Михайлова внесло вагомий вклад у наближення перемоги над фашизмом.

Найпопулярніший туристичний об'єкт міста – костел Святої Дороти. Побудований у 1822-27 роках під керівництвом місцевого будівничого А. Брунака. Назвали костел в честь Дороти Сангушко – першої дитини князя Євстафія Сангушка та Клементини Чарторийської. Костел збудований з природнього каменю. Багато джерел говорять, що костел зводився як копія костелу Святого Євстахія в Парижі.

Думки та Власні праці студентів-журналістів

«Приємно здивований тим, що Дана відповідала дуже розгорнуто, іноді жартувала, а деколи говорила серйозні речі.» - Олександр Каплаух.

Вітаємо з публікацією в газеті ярмолинецького району «Вперед»

Катерину Мельник та Юлію Бухарову в газеті «Трудівник Полісся» м. Славути!

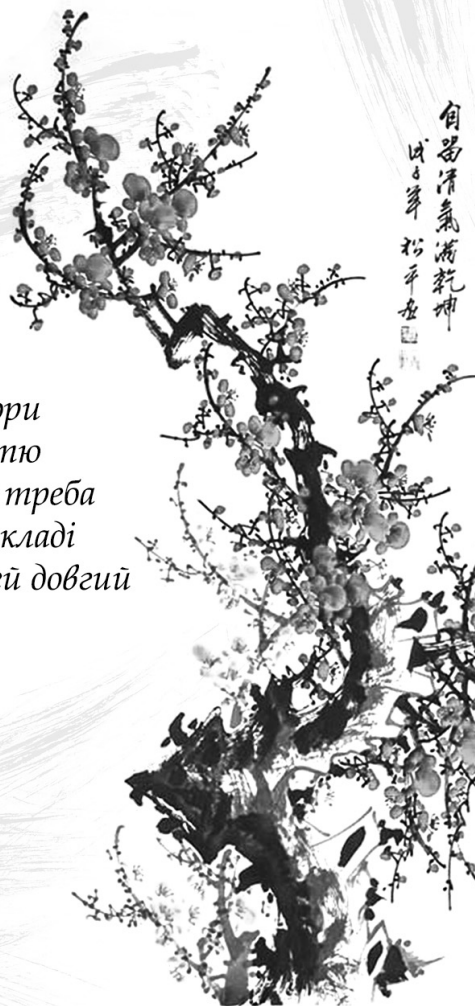
«Перші враження від Дани - це чистота, розуміння, захист.» - Анастасія Вегнер.

«Наші враження від цієї зустрічі незабутні, ми здивовані великою кількістю переваг цієї країни. І готові перейняти всі позитивні риси, про які дізналися. Ну що, мерщій змінювати світ!» - Олена Бойко.

«Країни Сходу сьогодні притягують увагу жителів різних європейських країн, в тому числі і українців. Цей інтерес виправданий давніми історичними традиціями східних держав, самобутньою культурою, відомими постатями. Серед тих, хто ознайомився із життям у Японії, була і наша землячка, подолянка Дана Окоманюк.» - пише Катя у своїй статті.

Прагнення знаходити красу в кожній речі і схилятися перед нею - ось одне з особливих рис японського національного характеру.

Гармонія з природою, витончений смак - сьогодні, як і багато століть тому, це є основними особливостями японської філософії. - вважає Мар'яна Бабчук.

Отже, порівнюючи всі фактори розвитку, можна з упевненістю ствердити: нашій країні ще треба досягти цієї сходинки на прикладі Японії, аби розпочати весь цей довгий шлях до змін.

- Віра Ляшенко

Також у моєму місті знаходиться Славуцький історичний музей, біля входу в який на бетонних стовпах піднята військова та господарська техніка. Музей був відкритий у травні 1985 року. Двоповерхове приміщення, у якому розташована експозиція, побудоване хмельницьким архітектором Н.В. Черкердою. Загалом зберігається близько 2,5 тис. експонатів.

Радо буду вітати вас у нашому місті, адже тут є велика кількість цікавинок!»

Кіровоградщина

Закінчує нашу цікаву та незвичайну подорож Вікторія Хлопчанюк: «Мій рідний край – Кіровоградщина. А саме місто Благовіщенське. Воно стоїть посередині шляху Київ-Одеса.

Тут промайнули мої дитячі літа, навчання в школі та будинку мистецтв. Тут я знайшла друзів, пізнала перший смак перемоги в олімпіадах та спартакіадах. А зараз від домівки мене відділяє 300 км. Здавалося б, це не так і далеко, але їжджу додому рідко.

І це викликає у мене великий сум за сім'єю та друзями. І не передати словами ті емоції, які я переживаю, коли ступаю на рідну землю.

Це місто раніше йменувалося Ульяновка, проте після декомунізації воно змінило свою назву. Та це не вплинуло на те, як ми, сучасні діти, називаємо його – Уля. Ті 17 років, прожиті там, сповнені найкращих спогадів. Всі вулиці мають свою сленгову назву серед її жителів. Наприклад, один з районів ми називаємо Куба, і це такий прояв любові, це щось в серці, в спогадах.

Моя Батьківщина завжди буде вабити мене і надихати на подальший розвиток. Тільки тут я почуваюся справжньою і впевненою».

Ось ми і закінчили знайомство з рідними місцями юних журналістів. Дуже дивує той факт, що в Києві, саме в Національному університеті біоресурсів і природокористування України на спеціальності «Журналістика» зібралися люди з таких різноманітних куточків нашої країни. Кожен у своєму вбачає щось рідне, щось неймовірне, до чого лине наша душа. І де б ми не були - завжди будемо із теплом у серці згадувати ті місця, де народилися, і де пройшло наше шалене дитинство...

- Вікторія Кравченко

ЕТЮД З ДИТИНСТВА

Від
наставника

Вилітають з льотка на роботу ще заспані
бджоли...
Переспівують арії півні, змагаючись голосом...
Басом вторить бугай, ремигаючи вслід за
коровами...
І «Шанель» чебреців на лузі... Й бусол-легінь
спиває росу...
Навіть короп злетів над ставком, щоб
побачить-почути красу,
Та на мілке шугнув верболозом, хвилю б'ючи
хвостом,
Наче вправний човняр, розсікаючи плесо
веслом...
І відлюдник камінний, млин-прадід, що літ
триста лякає русалок,
Раптом в усмішці зблиснув табунчиком
сонячних зайок
З припорошених віком і мливом віконець
своїх,
Й пустотливо - грайливо пустив, ну вже геть
на поріг,
Зграю хвильок-юначок граційно-звабливих,
Та крізь підняті шлюзи, і гречно, й поштиво,
ім, щасливим, дозволив
стрибнуть з висоти
вниз до русла ріки,
у промінні заграць веселково...

Вони з холодною впевненістю кажуть, що все буде добре. «Я раніше не замислювалася, наскільки педантично держава може ставитись до людей. Це проявляється у всьому». На будь-якій станції метро ви будете чути щебетання, але це не птахи, а поміч сліпим, аби вони могли орієнтуватися у просторі. У будь-якій префектурі є ті, хто допоможе інваліду. Ви будете знати, де є укриття, слідуючи по стрілках і позначеннях у разі небезпеки. І не будете, сидючи без грошей в кишені, голодувати – держава надає допомогу знедоленим, ви із легкістю влаштуєтесь на роботу, вас захистять. Вам також надається можливість сплатити за медичні послуги потім – через п'ять років, десять: це неважливо. **«Відповідаючи коротко, Україні треба почати думати не про тих, хто сидить у влади, а сприяти, щоб думали про громадян».**

Юлія Дуброва зачепила аспект життя японців-пенсіонерів і Дана відмітила, що дуже чекала такого питання.

Вона кардинально відрізняється комфортністю: медичне страхування, починаючи від шістдесяти років, покриває усі витрати – від обстеження у лікаря в приватній лікарні і до купівлі препаратів. 90% пенсіонерів – це мільйонери, чим поважніше вік, тим більше грошей ви заробляєте, маєте більше перспектив і більше часу. Аби отримувати гарну суму, ви повинні робити на країну більше 20-30 років, виходить, це десь приблизно 20000 єн, помножуємо 200 доларів на кількість відпрацьованих років і отримуємо велику цифру: (10000 доларів в місяць), а для того, щоб жити комфортно, вистачить і 2000, а тут – аж стільки!

При купівлі газети ви побачите, що зміст один і той же, але різними словами, і не важливо, де ви її взяли – у Токіо чи Кіото. Японці не люблять, коли хтось виходить за межі очікувань; для них журналістика – це престиж і головний фактор: збереження схильності читачів.

«Журналістика - це професія, яка поєднує в собі всі сфери людської діяльності, тому нам, студентам саме цієї спеціальності, дали чудову можливість проявити себе як справжніх професіоналів

своєї справи. Ми багато чого дізналися з перших уст. Це були незабутні враження, досвід та яскраві емоції. Захід стимулював нас до подальшої праці, творчості та розвитку, адже перед нами виступала дівчина майже наших років. Тому нам є з кого брати приклад, в українки з Японії!» - *поділилася враженнями* Вікторія.

«Яке безпосереднє ставлення держави до своїх громадян і що потрібно перейняти нам, аби досягти такого?» - Софія Грабовська.

Люди стовідсотково знають, що держава їх захистить у випадку чогось катастрофічного: цунамі, землетрусу або ж ракет з Кореї.

На горло беруть слабаки і програють.

Сильні говорять тихо і виграють, бо мають звучні аргументи.

Суспільство все частіше стикається з проблемами, які важко вирішити ввічливо, спокійно, без підняття голосу. І чим далі, тим складніше уникнути суперечок, адже ми постійно знаходимося в оточенні. Журналісту як нікому потрібно знайти контакт з людьми різного віку та стану. Отже, зараз дізнаємося, що думають наші студенти з цього приводу.

Анастасія Вегнер наголошує: «Сучасний світ влаштований таким чином, що люди, які найбільше чогось потребують, найменше просять. Ті ж, хто спокійно може обійтися, рвуть свої голосові зв'язки, аби довести, що це не так.

Звичайно, кричать лише ті, у кого немає нічого окрім їхнього голосу. Так закладено природою – своєрідна захисна реакція людини. Але є люди, які керуються цитатою: «Краще тихе діло, аніж гучна пустка». Їм не потрібно щось доводити, вони мало звертають увагу на провокації.

На горло беруть слабаки... Чомусь, читаючи ці слова, я одразу пригадую нашу політику.

Депутати ледве не кожному дереву намагаються довести, які вони патріоти і як сильно люблять свою землю, свій народ. Але, як на мене, то пусті балачки. Я гадаю, що справжні патріоти доводять це не на словах, а на ділі. Вони зараз сидять в окопах на Сході України, захищаючи нас. Їм не потрібно нічого доводити. За них говорять їхні вчинки.»

Як по-різному можуть поводити себе люди. Вони страждають через помилки інших, розуміючи, хто змінить цей безлад, якщо не вони. Вікторія Кравченко показує нам свою точку зору так:

«На мою думку – це дуже влучна фраза, адже

людина бачить конфлікти майже кожного дня. Що ж потрібно для того, щоб виграти суперечку, та й взагалі не допускати її розвитку? В першу чергу потрібно пам'ятати ази психології. Якщо конфлікт уже стався, то ні в якому випадку не можна підвищувати тон розмови, навіть якщо опонент це зробив.

По-друге, потрібно мати аргументи. Коли Ви сперечаєтесь, найкоротший вихід із ситуації – просто накричати. Адже пусто голосити завжди простіше, ніж закріпити свою думку фактами. Отже, завжди потрібно пам'ятати, що у будь-якому випадку аргументувати свою думку потрібно впевнено. Тільки так опонент зрозуміє, що був неправий і дослухається до Вас.»

Позиції студентів зрозумілі. Вони хвилюються за майбутнє своєї держави. Тому і відстоюють свою позицію через проблеми сьогодення. А що якщо повернутися до нашого минулого? Згадаймо, якими були наші предки.

В цьому допоможе нам Вікторія Хлопчанюк. «Наш український менталітет побудований на позиції переможиця, адже ми козацького роду. Але є різні поняття перемоги. Звичайно, потрібно прагнути до кращого, до самовдосконалення, щоб бути кращими серед кращих.

Проте є межа, за яку не можна заходити – це людська гідність, мораль. Правий ти чи ні – пам'ятай, що твоя поведінка може когось образити. Тому сильний не той, хто голосно кричить, а той, хто в будь-якій ситуації залишається людиною. Важливіше цінності та чесноти, ніж перемога.»

- Юлія Бухарова

Дуже цікавий факт: від самого початку повинні були скинути бомбу на Нагасакі і Кіото. Але, в останню мить перед бомбардуванням, людина, яка була відповідальна за це – Генрі Стімсон – вирішила не знищувати це місто, бо «вподобав Кіото за час перебування там с дружиною на медовому місяці». Це місце, враховуючи слова Дани, відрізняється від інших: там традиційний японський дух, менталітет, привітні люди, а в Токіо, між іншим, навряд чи захочуть з вами порозмовляти.

«Загальна думка цього зібрання – довести, що людина здатна на будь-які звершення, якщо вона дійсно цього прагне. Японія – країна світлих, щасливих людей та одна з найбільш

технологічно розвинутих країн світу. А ми – ті, хто може зробити нашу Батьківщину нічим не гіршою. Будьте добрими і світ обов'язково зміниться.» - підсумувала свої думки Наталія у власному доробку.

«У нас, як у майбутніх журналістів, є якісь перспективи у Японії?» - поцікавилась Вікторія Хлопчанюк.

Журналістика, зі слів Дани, є дуже цікавою в Японії річчю: в конституції, звісно ж, прописана свобода слова, але, у зв'язку з тим, що японці – дуже традиційний народ з власними канонами, вони не пишуть про все, що хочуть. В них не прийнято когось засуджувати. «Тема критики імператора – абсолютне табу. Люди просто не додумуються писати про нього, це ж є культурний символ». Якщо ж пощастить працювати на якусь дуже велику компанію – перспективи є, а в маленькій їх мало.

Найперше, що ми розуміємо – це те, що там дуже серйозно ставляться до можливостей працівника і його навичок, адже Японія стоїть на першому місці за смертями від перевтоми: доведено, що це є синдром, який має назву «каросі». (яп. 過労死 -Karōshi, «смерть від перепрацювання») – перший випадок відзначено у 1969 році. Та Дана сказала, що їй пощастило: начальник тільки благословив її на тритижневий відпочинок.

«Якби вас запитали, яке найкраще місце в Японії?» – поставила питання Наталія Близнюк.

Дана сказала, що все залежить від людини, її мети, але виділила два міста: Токіо та Кіото. **«У всіх, напевне, є враження, що Токіо – це величезний мегаполіс, що всі кудись спішать, метушня, але це насправді не так. Люди дуже спокійні, життя розмірене. Усе прораховують наперед. Навіщо їм поспішати, якщо вони виходять з дому о п'ятій ранку і знають, що в них є три години, аби піти і попити кави?»**. Багато із нас не знають, що це місто розташоване на березі океану. Там неймовірна природа, гори. Це культурна столиця, не враховуючи Кіото. Якщо ви бажаєте побачити сучасну частину країни, то вам обов'язково туди.

Кіото – місце для тих, хто хоче більш заглибитись у культуру, дізнатися історію, побачити внутрішню духовність. **«Місто тисячі храмів»** – саме так воно прозване; це єдине місто, яке не бомбили за часів Другої світової війни.

Твоє - це тільки те, що віддаєш

Люди спроможні тільки брати і лише одиниці можуть, ще й віддавати. Ми звикли брати максимум, а віддавати мінімум і в той же час вважаємо, що всього того, що тримуємо, замало. До цієї теми торкнулися і наші журналісти.

"На мою думку, ми живемо в час, коли моральні цінності для людей не існують. Серед нас багато егоїстів і споживачів. Я користуюся такими правилами: "Роби більше, очікуй менше" та "Коли тобі замало того, що отримуєш, збільш те, що віддаєш". Дуже важливо бути спроможним віддавати і не очікувати чогось у відповідь. Нехай ти отримуєш менше, але ти точно вже зробив свій внесок, який обов'язково змінить цей світ." - висловлюється Олександр Каплаух.

На це питання Катерина Мусієнко має такий погляд: "Кожен має свою унікальну думку, якою він ділиться і вносить цим щось своє. Ця сама унікальність може перевернути світ, або просто "відкрити очі" іншим. Можливо саме ти навчиш когось на прикладі своїх помилок і його життя стане ліпшим, а може навіть і цілого народу."

Ось такі слова ми маємо можливість почути, над ними варто замислитись, адже і справді думка кожного є важливою і неповторною.

Одна з таких пролунає і від Катерини Іконнікової:

"Віддавати можна лише один відсоток себе, але з душою, щедрістю, від чистого серця, і, при цьому, отримувати в тисячу разів більше. Наприклад, посміхнешся незнайомцю, а він подарує тобі посмішку у відповідь. Це працює, як правило бумеранга, за однією схемою. Так і в реальному житті: чим більше ти будеш робити добра, тим більше в тебе його буде."

Кожен залишає щось своє, щось віддає, щось отримує, помиляється чи навпаки. Але наші вчинки змінюють буття, розвивають міфи. Інколи і точні твердження перетворюються в хибні. Тож, перед тим, як чинити зло або добро, знай, що це ти керуєш поглядами нації.

- Олена Бойко

Твоє – це тільки те, що
віддаєш!

А що береш – те позичаєш, чи
крадеш.

За те і інше маєш відповісти, -

Чи то віддати, а чи то проїсти,

З людини обернувшись у
тварину...

Хіба ж це ти?!.. То не вбивай
людину

В собі... І де б не був ти, скрізь
довкола себе

Твори добро й тобі віддячить
Небо,

Бо як даєш ти, - так тобі й
воздасться...

Так мало треба, виявляється,
для щастя!..

Від |
наставника

«Японія здалеку і зблизька»

*Безбідна старість з мільйонами на банківському
рахунку чи влада, за якою можна сховатись.*

Японія, яка вона є?

*Перша серйозна прес-конференція для студентів-журналістів
НУБіП – про подію.*

Японія – саме та країна, яка в технологічному розвитку давно зробила великий крок уперед. Що це: вдача чи люди, наділені фантастичним розумом? Багатьом здається, що японці «не такі», що вони, з їх зеленим шоколадом та розміреним темпом життя, походять на справжніх інопланетян. Але які ж вони насправді: як співіснують на тісному острові, де майже не залишилося вільного місця, чому радіють і чи є між нами, людьми з різних материків, щось спільне? А для того, щоб зрозуміти їх, потрібна людина, яка, перебуваючи в цій злагодженій системі, змогла підлаштуватися сама. І це **Дана Окоманюк, менеджер з бізнес операцій токійської компанії «Talkers»**: ця корпорація, зі слів дівчини, займається організацією тренінгів. Вона, ставши гостею тематичної прес-конференції для студентів I курсу Національного Університету Біоресурсів і Природокористування України, допомогла перетнути стартову лінію до серйозної журналістики; це був перший широкоформатний захід, який подарував безцінний досвід. Дана, українка за національністю, вивчилася на міжнародника і поїхала шукати себе у зовсім несхожу і далеку від нас країну – до Японії, а саме у Токіо, її епіцентр. **«Чому полетіла? Вирішила для себе, що хочу пожити в іншому місці, зрозуміти структуру і набратися досвіду,»** - сказала вона перед початком, розповідаючи про себе.

Від наставника

Так в оцтах тоне мало мух

І так багато гине у медах!..

Щоб не зазнати гірких мук,

Розпізнавай, хто друг твій, а
хто враг...

Не той твій недруг, правду
хто рече,

А той, хто мед із рук і – руку
на плече...

Не зчуєшся, як в патоці
утонеш,

В обіймах так придушить, що
й не охнеш.

...Спогорда чвиркне через
губу і піде

Тоді, коли із тебе вичавить усе

Для свого блага... І локацію
вмить змінить, і богів...

До чого вже тепер твій
запізнілий гнів,

Мій друже?.. І до чого «ох!» і
«ах!»?..

І не кажи, що ти не знав: так
мало в оцтах тоне мух

І так багато гине у медах...

Мед

Хіба б то ми вчергове продалися, якби ж то нас вчергове не купили?

Ні для кого не секрет, що все в цьому світі купується і продається.
Найстрашніше усвідомлювати те, що набагато легше заплатити
комусь кошти, аніж виконувати тяжку або навіть «брудну» роботу.
Інколи це заходить занадто далеко - навіть сучасна молодь розуміє
проблеми сьогодення і готова змінювати усе довкола.

*«На превеликий жаль в наш час можна
розв'язувати питання грошима.
Абсолютно всі піддаються спокусі й це є
головною проблемою. Саме зараз, коли ми
зайняті своїми справами, десь по місту
їде на своєму новому авто син прокурора.
Чоловік, який знаходиться на підпитку,
може покалічити або навіть вбити
людину. А завдяки людям, які мають
високий статус і пристойну суму
грошей, він unikне покарання.*

*Як же змінити ситуацію в країні? Для
початку пригадаймо вислів: «Хочеш
змінити світ – почни з себе». – Таку
принципову позицію демонструє
студент Олександр Каплаух.*

**Не дарма говорять в народі, що
чоловік любить очима, а жінка –
вухами.**

*Олена Бойко висловлює свою думку
через людську психологію: «Ми часто
піддаємося похвалі, емоціям і готові
заради одного ласкавого слова
пробачити всі людські зради.*

*Більшості не вистачає слів
підтримки й ті пестоці, які чують
вуха, серце сприймає дуже близько,
тому очі починають сяяти, а душа –
співати.*

*Будь-яке возвеличення людини
покращує самооцінку. Часто
трапляється так: задобрюючи, я
знаходжусь в певній ейфорії, а у мене в
той час забирають щось матеріальне.
І тільки втративши, розумієш, що ці
слова прозвучали заради вигоди.*

*Такий сучасний світ, який не дає
виходу, і тому беремо усе, що дають.
А не взяти означає лишитися ні з
чим. На жаль, вже давно минув час,
коли з людськими принципами
рахуються».*

А що ж відбувається у нас під носом? Яке становище в нашій державі? На це звернула свою увагу Юлія Бухарова і розпочала свою розповідь так:

«Україна дуже часто знаходиться в складній ситуації. В її історії були відважні воїни, справедливі президенти, відчайдушний народ. Але, як і скрізь, є люди, які щиро працюють на благо держави, роблять усе, щоб жити у розвиненій країні. А є зрадники, які шукають вигоду в будь-якому вчинку, забуваючи про всі морально-етичні норми. Вони не хочуть зробити найменшого внеску в майбутнє України.»

Безумовно, на життєвому шляху зустрічається безліч спокус, від яких важко відмовитися. Декого заманювали грошима перейти на інший бік оборони, змушували кричати незрозумілі гасла. Інколи за гроші проливається кров. І ось тут вчасно навести вислів: «Кому війна, а кому й мама рідна».

Як же зупинити весь цей безлад? Адже це безкінечний колообіг несправедливості в країні. Одні мають змогу керувати людьми, а інші, у свою чергу, безвідмовно піддаються на провокації, роблячи гірше собі та всім, хто знаходиться поруч.»

- Юлія Бухарова

Так *мало* в оцтах тоне мух і так *багато* у медах

Проблеми змушують нас підніматися на гору, ми частіше за все долаємо їх, бо маємо гідну мету. Коли ж досягаємо її, тонемо в багатстві, славі, егоїзмі, вважаємо, що "я єдиний вартий поваги у всьому світі."

Цікаво, а що думає Карина Василенко з цього приводу?

"Сьогодні всі прагнуть досягнути висот в своїй справі, тож проходять всі етапи від "оцту" до "меду". Але кожен з нас сам вирішує, де йому зупинитися. Часто ми йдемо до своїх цілей, не зважаючи ні на що, бо це наше майбутнє. Іноді не зовсім гарними методами користуємось, таких випадків більше ніж багато, адже "йти по головах" є актуальним. Прямуючи до висот, ми не знаємо про результат, а він єдиний - ми тонемо у багатстві."

"Сучасна тенденція до легкого, безтурботного та солодкого життя все частіше втілюється в реальність. Люди часто стають на нечесний шлях, що межує з протиправною поведінкою та аферизмом. "Легкий" хліб часто призводить до набуття таких рис характеру, як байдужість і лінь. Той, хто з дитинства знає, що праця - це закон життя, той змолodu зрозумів, що хліб добувається тільки в поті чола і саме ця людина здатна на подвиг, має силу волі і чинитиме лиш по правді." - мовила Анастасія Вегнер.

"Мені здається, що краще бути бідним, але щасливим, аніж багатим і нещасним. Не слід забувати, що гроші, все ж таки, змінюють наші погляди, і тому потрібно вміти використовувати їх за призначенням. За гроші можна купити комфорт, але аж ніяк не щастя. Особисто для мене щастя - це здорові та щасливі батьки, родини, друзі та знайомі, бо матеріальні речі легко втратити, але можна повернути, що не скажеш про близьких тобі людей. Чим більше у людей грошей, тим більше спокус трапляється на їх шляху." - ділиться з нами своїми думками Катерина Мельник.

На останок процитую свого викладача Івана Чижана - "Чим більше в людини грошей, тим менше в людині людини."

- Олена Бойко

Я тільки літописець, а чи я - творець?

Професія журналіста настільки різнобічна, що до кожної маленької замітки чи статті розміром з десять сторінок потрібно мати особливий підхід. Наші студенти до такого завжди ставляться творчо, тож давайте перконаємось в цьому на власні очі.

З погляду Віри Ляшенко: "Журналістика - всебічна професія, яка є різножанровою за висловлюванням, і тому, на мій погляд, літописець у цій справі той висвітлювач, що знаходить найсуперечливіші теми сучасності. А саме політичні, бо це є "вогонь несправедливості", його особиста жага висловити думку громадськості, можливість відобразити події на білому папері. Ручка - інструмент, який тримається на межі з руїницею повсталих і їх діями. Тільки вона, за допомогою свідків, може змалювати історію, зберегти її. А задача літописця - змалювати події і подати у готовому вигляді тим, хто, можливо, хоче стати частиною українського епізоду чи простим свідком. Творець, насамперед, той, хто не бачить поверхнево, адже натхнення - це розкішне відчуття польоту.

Катерина Іконнікова має таку точку зору з приводу цієї теми: "Живучи у світі, де мільйони людей готові йти по головах один одного, дуже важливо знайти себе і не загубитись у натовпі. Ми живемо для того, аби віддати всього себе справі, заради якої народжені. Якщо уявити, що голова людини - це ґрунт, то журналісти - це садівники, які насаджують зерна з інформацією в голови громадян.

Журналісти - це, насамперед, літописці, які повинні творче підходити до того, аби якісно подати інформацію, адже саме ми впливаємо на свідомість людей.

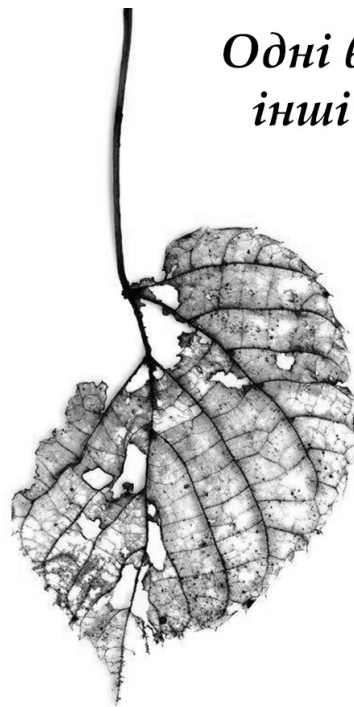
Думки і слова майбутніх журналістів мають право на існування, чи не так? Пропоную прочитати ще одну позицію.

Карина Василенко переконує, що "Кожен журналіст - це свого роду літописець, адже ми описуємо те, що бачимо, чуємо та відчуваємо. А чи ми творці? На мою думку, так. Кожен володар слова щоразу створює щось нове. В свої дописи, статті, репортажі автор вносить частинку себе, ділиться своїми почуттями та змушує здуматись читача. Кожен із нас є, свого роду, як творцем так і літописцем, який висвітлює новини та намагається "відкрити очі".

- Олена Бойко

Одні в атаку ходили, а інші «Ура!» кричали

«Ще в 60-х роках Борис Олійник писав в одному з віршів: «Одні в атаку ходили, а інші «Ура!» кричали». Автор цієї фрази належить до провідних письменників, тому є майстром слова. На мою думку, тільки людина з високою нематеріальною цінністю та при відмінному погляді на світ може написати такі глибокі рядки. Вони матеріалізують проблематику давнини і сьогодення. Адже завжди були, є і будуть люди, які ховаються за спинами справжніх героїв. Спостерігаючи події на сході України, ми бачимо як уряд нашої держави демонструє саме це «ура». А це навіть ситуація з передвиборчою компанією, коли розміщують білборди з мотивами: «Ми закінчимо це!», «Досить, але обері саме мене».

Отже, люди, які ховаються за спинами інших - проблема кожного покоління. І щоб змінити таку ситуацію в країні варто починати з самого себе.» - ось так проникся словами письменника студент-журналіст Констянтин Надарая.

Патріот — це людина, віддана своєму народові, яка любить свою Батьківщину, готова її захищати в найважчі хвилини. Вона живе і працює заради процвітання свого краю.

Інколи, навіть сьогодні, з високих трибун звучить море слів про любов і відданість Україні, але, на жаль, це тільки слова.

Надія Волошко зрозуміла вислів Бориса Олійника на прикладі становища нашої Батьківщини: «Саме з Революції гідності в нашої державі з'явилося так багато борців за справедливість.

Майже кожен бив себе в груди та кричав: «Я патріот!». Проте, справжні українці пролили свою кров на Майдані. А зараз захищають своїх дітей та матерів на сході України. Але є інша частина людства, яка згадує свій патріотизм після того, як усе вже зроблено. Як говориться: «Після бійки кулаками не махають». Хтось загине, а ти їй далі будеш носити горде звання «патріот» і нічого не робити.

Усі ми хочемо, щоб не було суперечок між народом і представниками влади. Але найголовніше – це мир і добробут кожного громадянина.

- Юлія Бухарова

«Одні в атаку
ходили,
А інші «Ура!»
кричали...»

- Борис Олійник

**Від
наставника**

Коли гармати гриміли
І кулі роями дзижчали,
Одні в атаку ходили,
А інші «Ура!» кричали...

І скопених кулями в полі
Кістлява снопами в'язала –
Поротно, полками вої
У братські могили лягали...

А ті, що «Ура!» кричали,
«Довольством» заправляли
Й з «победой» вернулись, орлами,
Хизуючись: «Ми ж воювали!..»

О-о, чуєш, «Ура!» знов
горлають, -
Лукавих, цинічних багацько –
Три шкури із люду здирають
І ним заправляють хвацько.

Та вічною ночі не бути
І зимаю весни не збороти –
Громадою «Слава!» гукнути
Й оцих «кровосісь» ізмахнути,
Як пил... І ставать до роботи!

А вдови й згорьовані неньки
Та ще ті що з фронту, каліки,
Одвіши на шийі шлеї,
Поля здичавілі орали, підпрягши до
себе корівки.

І доки одні працювали,
Вмивались солоним потом, -
Інші в долоні плескали

Й подуху «Ура!» кричали масним і
широким ротом.
...Усе промине... Лиш дорога
Минуле й прийдешне єднає.
Хтось пре свого тяжкого воза,
А хтось батогом поганяє...